

důvody napadeného rozsudku, pokud se týče zrušovacího usnesení odvolacího soudu ze dne 13. prosince 1924. Dovolání, nevycházejíc z onoho skutkového zjištění, dospívá ovšem k jinému závěru, ale to právě jen proto, že tohoto dovolacího důvodu, jak řečeno, neprovádí po zákonu, pročež není zapotřebí obírat se blíže dotýčnými jeho vývody. Bylo-li však podmínkou jen to, že v díle bude i firma J. G., byla tato podmínka nesporně splněna, nanejvýš když žalovaná v dovolání sama uvádí, že vydavatelství firmě J. G. dalo celou stranu k dispozici. Právně tudíž uznali nižší soudové, že žalované nezbyvá, než by se smluvní věrností splnila, k čemu se zavázala.

Čís. 5641.

Podal-li vlastník domu do rozhodnutí okresní politické správy, jímž byl zajištěn byt pro státního zaměstnance, odvolání (§ 17 zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n.), nelze z toho, že nepustil zaměstnance do bytu, dokud o odvolání nebylo rozhodnuto, o sobě odvozovati jeho závazek k náhradě škody zaměstnanci (§ 1295, odstavec druhý, obč. zák.).

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, Rv I 1892/25.)

Žalobce, kontrolor finanční stráže, byl přesazen z K. do V., kdežto Karel K., taktéž kontrolor finanční stráže, byl přesazen opět z V. do K. V překládacím výnosu byli oba poukázáni, by si vyměnili své byty. Karel K. bydlel ve V. v bytě žalovaného. Když žalobce se přistěhoval do V., nechtěl ho žalovaný pustiti do bytu, namítaje, že bytu sám potřebuje a že proti záboru bytu podal rekurs. Teprve, když byl rekurs zamítnut, učinil žalobci byt přístupným. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, ježto byl nucen po dobu, co mu byt nebyl přístupným, nábytek uložit a bydlet v hotelu. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení spočívá prý v prvé řadě v tom, že prvý soudce neuznává, že manželka žalovaného byla splnomocněna ku pronajetí bytu. Není zákonného předpisu, dle něhož by manželka byla již po zákonu oprávněna k zastupování manžela bez výslovné plné moci, jak jest tomu podle §u 1238 obč. zák. ohledně správy jmění manželčina manželem. Zmocnění takové však žalobce netvrdí, nýbrž vyvozuje je pouze nepřímou z chování se manželova. Avšak z celého chování se manželova dlužno naopak vyvoditi, že neuznával pronajetí bytu manželkou. Žalobce odvodňoval dále žalobní nárok tím, že žalovaný přivodil žalobci úmyslně škodu způsobem, přičicím se dobrým mravům, ježto odvoláním proti záboru zřejmě zamýšlel uškoditi žalobci (§ 1295, druhý odstavec, obč. zák.). Opravnému prostředku n e p ř i z n á v á zákon čís. 225 z roku 1922 odkládacího účinku, takže před pravoplatným rozhodnutím nebyl žalovaný ze záboru ještě povinen. Po rozhodnutí zemské politické správy přenechal beze všeho žalovaný zabraný byt žalobci, takže již proto dlužno za to míti, že žalovaný neměl úmyslu uškoditi žalobci.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce a zejména co do výkladu prohlášení žalovaného tvrzených dovolatelem sdílí dovolací soud názor odvolacího soudu a poukazuje dovolatele v tomto směru na správné důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že dle §u 17 zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n. o mimořádných opatřeních bytové péče z rozhodnutí politické okresní správy o zajištění bytů pro státní zaměstnance přísluší vlastníku domu odvolání na zemskou politickou správu a že proto žalovaný, podav v tomto případě odvolání, použil jen svého práva. Že při tom nejednal z pouhé šikány ve smyslu druhého odstavce §u 1295 obč. zák., ani proti dobrým mravům, nýbrž z věcných důvodů, jest zřejmo z výsledků četnického šetření, provedeného k rozkazu okresní politické správy ze dne 30. července 1924, jímž bylo jen zjištěno, že žalovaný sporného bytu nevyhnutelně nepotřebuje, což bylo odůvodněno tím, že 3 dívky žalovaného ve stáří 5, 7 a 11 roků mohou v noci s číšnicí spáti v podkrovní světnici a že by rodina žalovaného přes den mohla tuto světnici obývat. Žalobce opřel žalobní nárok o nájemní smlouvě se žalovaným a o obmyslné jeho jednání ve smyslu druhého odstavce §u 1295 obč. zák. Jelikož neprokázal žádného z těchto žalobních důvodů, není potřebí, řešiti otázku, zda odvolání dle §u 17 zákona o mimořádných opatřeních bytové péče má odkládací účinek čili nic. Výrok žalovaného, že si věc rozmyslil, není ovšem jasným; než právě proto nemůže z něho býti dovozováno, že žalovaný s pronájemem sporného bytu žalobci souhlasil, neboť § 863 obč. zák. předpokládá jednání, nezavdávající rozumného důvodu k pochybnostem. Proto nemá významu ani okolnost, že žalovaný se žalobcem před 5. červnem 1924 výslovně nesdělil, že s pronájemem nesouhlasí.

Čís. 5642.

Novace předpokládá p l a t n ý závazek, který má býti zrušen. Neplatnost původního poměru zasahuje i poměr nový. Uznání nedovoleného, zakázaného a proto od počátku nicotného závazku nemá právního účinku.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, Rv I 2119/25.)

K námitkám žalovaného zrušil procesní soud první stolice směnečný příkaz. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobcovu.

D ů v o d y:

Žalobce v úvodu dovolacího spisu prohlašuje, že sice trvá na všech důvodech odvolacích, které uplatnil proti rozsudku prvního soudu, ale že uplatňuje jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci.